

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o Rs 122621 20 Rsž
Brčko, 27.07.2020. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Kovačević Maide, kao predsjednika vijeća, Lucić Josipe i Klaić Ilje, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice N.A. iz B., zastupane po punomoćniku Mihajlović Goranu, advokatu iz Brčkog, protiv tuženog Brčko distrikt Bosne i Hercegovine, koga zastupa zastupnik po zakonu Pravobraniteljstvo Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, radi isplate razlike plaća i uplate doprinosa, v.sp. 10.749,96 KM, odlučujući o žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Rs 122621 19 Rs od 08.06.2020. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 27.07.2020. godine, donio je slijedeću

P R E S U D U

Žalba tuženog Brčko distrikt Bosne i Hercegovine se ODBIJA kao neosnovana i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Rs 122621 19 Rs od 08.06.2020. godine POTVRĐUJE.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Rs 122621 19 Rs od 08.06.2020. godine (dalje prvostepena presuda) odlučeno je kako slijedi:

„I OBAVEZUJE SE tuženi, da na ime neisplaćene razlike plata tužiteljici N.A. isplati za period od 01. aprila 2016. godine, pa do 01. aprila 2019. godine iznos od po 298,61 KM (nakon oporezivanja) za svaki mjesec, odnosno ukupan iznos od 10.749,96 KM (nakon oporezivanja), sa zakonskom zateznom kamatom na svaki pojedinačni mjesečni iznos, počev od 10-og dana

u narednom mjesecu za prethodni mjesec, pa sve do konačne isplate, zajedno sa pripadajućim doprinosima za PIO i zdravstveno osiguranje na neisplaćenu razliku plate za navedeni period.

II OBAVEZUJE SE tuženi da tužiteljici nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.990,00 KM,
a sve u roku od 30 dana po pravosnažnosti presude.“

Protiv prvostepene presude, žalbu je blagovremeno izjavio tuženi Brčko distrikt Bosne i Hercegovine (dalje tuženi) zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom ovom sudu da žalbu uvaži, prvostepenu presudu preinači i odbije tužbeni zahtjev u cjelosti kao neosnovan, te mu dosudi troškove parničnog postupka.

Tužiteljica N.A. (dalje tužiteljica) nije odgovorila na žalbu tuženog.

Nakon što je ispitao prvostepenu presudu u smislu odredbe člana 341. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine”, broj 28/18, dalje Zakon o parničnom postupku), ovaj sud je ocijenio da žalba tuženog nije osnovana i odlučio je kao u izreci ove presude iz razloga koji slijede.

Predmet raspravljanja i odlučivanja u ovoj parnici je zahtjev tužiteljice da joj za period u kojem je kao saradnik u nastavi – frizer, bez primjedbi na njen rad, izvodila praktičnu nastavu sa VKV stručnom spremom i obavljala iste poslove kao saradnici u nastavi sa višom stručnom spremom, tuženi isplati razliku plaće između plaće koja joj je isplaćivana sukladno platnom razredu V-3 i plaće za koju smatra da joj pripada za poslove koje je obavljala i za koje je plaća određena u platnom razredu VII-1 (razlika između plaće za VKV stručnu spremu i plaće za višu stručnu spremu), uz dosudu zakonske zatezne kamate, te da obračuna i uplati nadležnim fondovima i razliku doprinosa za penziona i invalidsko osiguranje i dosudi joj troškove parničnog postupka.

Tuženi je protivljenje tužbenom zahtjevu iskazao prvo tvrdnjom da „tužiteljica nije diskriminisana u odnosu na saradnike u nastavi sa višom stručnom spremom, odnosno da nisu ispunjeni svi zakonom propisani uslovi da bi bila izjednačena sa saradnicima sa VŠS, obzirom na činjenicu da je VKV, V stepen stručne sprema“... a potom i tvrdnjom da je Gradonačelnik dana 06.12.2018. godine donio Odluku o izmjenama i dopunama Organizacionog plana Odjela za obrazovanje, kojom je izmijenjen opis poslova radnog mjesta saradnika u nastavi sa VKV stručnom spremom i radnog mjesta saradnika u

nastavi sa višom stručnom spremom, a u konačnom osporio je i visinu tužbenog zahtjeva.

Odlučujući o tužbenom zahtjevu, polazeći od činjeničnih tvrdnji na kojima tužiteljica temelji tužbeni zahtjev i činjeničnih tvrdnji kojima je tuženi osporio tužbeni zahtjev i pozivajući se na rezultate rasprave (dokaze koji su trebali potvrditi ili pobiti njihove zahtjeve i navode):

da je tužiteljica N.A. zaposlena u Odjelu za obrazovanje Vlade Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u ... škola, na radnom mjestu saradnik u nastavi – frizer,

da je odredbom člana 93. stav 3. Zakona o obrazovanju u osnovnim i srednjim školama Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 10/08, 25/08 i 4/13, dalje Zakon o obrazovanju u osnovnim i srednjim školama), propisano da praktičnu nastavu u srednjoj školi izvode nastavnici i saradnici u nastavi sa stručnom spremom utvrđenom nastavnim planom i programom,

da je nastavnim planom i programom i Organizacionim planom određeno da praktičnu nastavu mogu obavljati lica sa VKV stručnom spremom i lica sa višom stručnom spremom,

da je tužiteljica obavljala poslove i radne zadatke saradnika u nastavi – frizer sa VKV stručnom spremom, bez ikakvih primjedbi na njen rad, ali da je ostvarivala manju plaću u odnosu na saradnike u nastavi sa višom stručnom spremom, koji su obavljali iste poslove i radne zadatke kao i tužiteljica,

da je prema nalazu i mišljenju vještaka ekonomske struke Hasanbegović-Čajić Emine, tužiteljici u periodu od 01.04.2016. godine do 31.03.2019. godine isplaćen manji iznos plaće u odnosu na saradnike u nastavi sa VŠS koji su obavljali iste poslove (razlika između platnog razreda V-3 i platnog razreda VII-1) i da razlika iznosi 10.749,96 KM,

pa je prvostepeni sud zaključio da je tužiteljica, iako ima VKV stručnu spremu, obavljala bez ikakvih primjedbi na njen rad, poslove i radne zadatke saradnika u nastavi kao i saradnici u nastavi koji posjeduju VŠS, ali je i pored toga za svoj rad ostvarivala (primala) manju plaću (prema platnom razredu V-3),

a, kako se tuženi neosnovano poziva na Odluku o izmjenama i dopunama Organizacionog plana Odjela za obrazovanje od 06.12.2018. godine

„gdje je kod opisa poslova saradnika u nastavi VKV izostavljeno učestvovanje u takmičenjima, sajmovima rada i sl., jer kako je nedvosmisleno utvrđeno iz iskaza tužiteljice i svjedoka S.B. poslovi koje tužiteljica obavlja i odgovornost tužiteljice i nakon donošenja ovih izmjena nisu promijenjeni, te tužiteljica i dalje obavlja iste poslove koje je obavljala prije usvojenih izmjena, a koji poslovi se ni u čemu ne razlikuju od obima, vrste i odgovornosti poslova saradnika u nastavi sa VŠS“,

te kako je odredbom člana 1a Zakona o plaćama zaposlenih u organima uprave Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 14/06, 41/06 i 3/13, dalje Zakon o plaćama zaposlenih u organima uprave) propisano da će se prilikom određivanja iznosa plata zaposlenima u organima uprave Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, poštovati princip ista plata za isti ili sličan posao i kako je tužiteljica „isplatom plate u manjem iznosu pretrpila štetu, jer je njena imovina umanjena, pa joj pripada naknada razlike plata“... na osnovu odredbe člana 155. Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“, broj 29/78, 39/85, 45/89 i 57/89), kao i člana 1. Protokola broj 1 uz Evropsku konvenciju o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda, a kako je vještačenjem utvrđeno koliki je iznos i za koje vrijeme je tužiteljica primala manju plaću u odnosu na plaću za iste poslove, koje su obavljali saradnici u nastavi sa VŠS, prvostepeni sud je obvezao tuženog da tužiteljici isplati traženi iznos i uplati doprinose za penziono i invalidsko osiguranje,

dok je odluku o troškovima parničnog postupka prvostepeni sud utemeljio na odredbi člana 120. stav 1 i odredbi člana 121. Zakona o parničnom postupku, ali kako se ta odluka žalbom ne pobija, nije predmet razmatranja žalbenog vijeća.

Ovo su u bitnom razlozi prvostepenog suda zbog kojih je odlučio kao u izreci svoje presude.

Odluka prvostepenog suda je pravilna.

U žalbi izjavljenoj protiv prvostepene presude tuženi inzistira na istim prigovorima iznesenim protiv tužbenog zahtjeva na koje mu je pravilno odgovorio prvostepeni sud i kroz sva tri žalbena razloga u bitnom tvrdi da je dosudom tužiteljici obračunatog iznosa razlike između plaće koju je primila i plaće koju su primili saradnici u nastavi sa višom stručnom spremom za isti rad, prvostepeni sud povrijedio odredbe parničnog postupka, koje konkretizira u povredi odredbe člana 8. Zakona o parničnom postupku, jer nije „cijenio provedene dokaze na pravilan način, te pogrešno utvrđuje činjenično stanje i...

pogrešno primjenjuje materijalno pravo“. Ponovo ističe da tužiteljici samo zato što ima VKV, a ne višu stručnu spremu, ne pripada pravo na plaću jednaku plaći saradnika u nastavi sa višom stručnom spremom i da su Odlukom o izmjenama i dopunama Organizacionog plana Odjela za obrazovanje od 06.12.2018. godine za radna mjesta saradnika u nastavi sa VKV stručnom spremom i saradnika u nastavi sa višom stručnom spremom propisani različiti opisi poslova, te tvrdi da tužiteljici „nije prouzrokovao štetu, a nije ni jasno u čemu se ta navodna šteta sastoji.“

Takve, međutim, tvrdnje tuženog ovaj sud nije našao osnovanim, jer je protivno njegovim žalbenim navodima ocijenio da je prvostepeni sud pravilno cijenio i prosudio sve izvedene dokaze u svemu onako kako mu nalaže odredba člana 8. Zakona o parničnom postupku. Svakom od dokaza dao je odgovarajući značaj obzirom na odredbe Zakona o obrazovanju u osnovnim i srednjim školama, Zakona o plaćama zaposlenih u organima uprave, preuzetog Zakona o obligacionim odnosima i Prvog protokola uz Europsku konvenciju o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda koji štite pravo na imovinu i po kojima se postavljeni tužbeni zahtjev raspravlja i prosuđuje. Temeljem provedenih dokaza prvostepeni sud je pravilno utvrdio sve relevantne činjenice i okolnosti za odlučivanje o pravu tužiteljice od tuženog zahtijevati isplatu razlike plaća i sukladno tome uplatu doprinosa za penziono i invalidsko osiguranje. Stečeno uvjerenje o osnovanosti tužbenog zahtjeva, prvostepeni sud je opravdao dovoljnim i uvjerljivim razlozima koji imaju činjeničnu i materijalnopravnu osnovu. Prema tome, u obrazloženju prvostepene presude utvrđene relevantne činjenice i okolnosti opravdavaju zaključak prvostepenog suda o utemeljenosti tužbenog zahtjeva, i na podlozi utvrđenog činjeničnog stanja prvostepeni sud je pravilno primijenio materijalno pravo, budući da je tužiteljici pružio pravnu zaštitu u okviru postavljenog tužbenog zahtjeva, u onom obimu u kome to, obzirom na činjenične navode i činjenice utvrđene u postupku omogućavaju propisi materijalnog prava. Time u pravcu istaknutih žalbenih razloga i navoda nisu učinjeni žalbom ukazani propusti procesne naravi, a ni činjenične i pravne naravi za koje tuženi tvrdi da su uticali na pravilnost i zakonitost prvostepene presude.

Naime, u prvostepenoj presudi utvrđene relevantne činjenice i okolnosti, kako ih u suštini prikazuju obje strane, ili ih bar tuženi argumentirano nije osporio, a pogotovo nije pobio, da tužiteljica spada u kategoriju saradnika u nastavi iz stava 3. člana 93. Zakona o obrazovanju u osnovnim i srednjim školama, da je u spornom periodu kao saradnik u nastavi sa VKV stručnom spremom izvodila praktičnu nastavu, te da se ni nakon izmjene Organizacionog plana Odjela za obrazovanje nije ništa promijenilo i da tužiteljica kao i drugi saradnici u nastavi sa VKV stručnom spremom sa svojim

učenicima učestvuje na takmičenjima na nivou grada i države, a da za jednak i bez primjedbi obavljen rad nije bila jednako nagrađena, dostatne su za utvrđenje i zaključak da tužiteljici za jednak rad pripada pravo na plaću jednaku plaći saradnika u nastavi sa višom stručnom spremom.

Jer, odredbom člana 1. Zakona o državnoj službi u organima javne uprave Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 9/14, 37/15, 48/16, 9/17 i 50/18, dalje Zakon o državnoj službi u organima javne uprave) propisano je da se tim Zakonom regulira radnopravni status državnih službenika, javnih službenika i namještenika u organima uprave Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, a prosvjetni radnici (saradnici u nastavi) prema definiciji javnog službenika iz odredbe člana 2. tačka b.) Zakona o državnoj službi u organima javne uprave su javni službenici, čiji radnopravni status je reguliran tim propisom i u tom smislu odredbom člana 6. stav 1. tačka b.) utvrđeno je pravo na plaću, ali i pravo na jednako postupanje u nagrađivanju sukladno rezultatima svog rada (tačka c.). Dakle, svakom javnom službeniku, tako i saradniku u nastavi za kojeg je pomenuti propis odredio da spada u kategoriju javnih službenika, pripada pravo na jednaku plaću sukladno rezultatima rada.

Kada je tako, da propis, kojim je reguliran radnopravni status saradnika u nastavi, ne pravi distinkciju između saradnika u nastavi sa VKV stručnom spremom i saradnika u nastavi sa višom školskom (stručnom) spremom u nagrađivanju (plaći) za jednak rad i da je i Zakonom o obrazovanju u osnovnim i srednjim školama propisano da praktičnu nastavu izvode saradnici u nastavi sa stručnom spremom utvrđenom nastavnim planom i programom, a kojim je (kao i u Organizacionom planu) određeno da su to lica sa VKV stručnom spremom i lica sa višom stručnom spremom, dakle, data je mogućnost saradnicima u nastavi sa VKV stručnom spremom da izvode praktičnu nastavu kao i saradnici u nastavi sa višom stručnom spremom i da je tužiteljica jednako uspješno, bez primjedbi i sa uspješnim ocjenama kao i saradnici u nastavi sa višom stručnom spremom izvodila praktičnu nastavu, onda tužiteljici pripada i ista plaća sukladno načelu „ista plaća za isti ili sličan posao“ koje se proteže kroz odredbe pomenutih propisa i koje je kao načelo ugrađeno i u Zakon o plaćama zaposlenih u organima uprave, sukladno kojem propisu se i saradnicima u nastavi, kao javnim službenicima, određuje plaća.

Dakle, obavljeni posao koji određeno radno mjesto zahtijeva, uspješnost i postignuti rezultati posla, bez obzira na stručnu spremu, temeljni su kriteriji koji određuju plaću, pa kada tuženi u obračunu i isplati plaća tužiteljici nije poštovao ove kriterije, time je povrijedio temeljno pravo

tužiteljice: pravo na jednaku plaću za jednak i jednako uspješno obavljeni posao.

Stoga, kada je navedenim aktima omogućeno da saradnici u nastavi sa VKV školskom spremom (u koju kategoriju spada i tužiteljica) jednako kao i saradnici u nastavi sa višom stručnom spremom izvode praktičnu nastavu i kada je tužiteljica jednako uspješno obavljala posao koji radno mjesto zahtijeva, onda je suglasno pravu da bude plaćena (nagrađena) za svoj faktički obavljeni rad, imala legitimno očekivanje da će joj tuženi platiti posao kojeg je obavila i koje zahtijeva radno mjesto saradnika u nastavi.

Kako kod iznesenog nisu osnovani žalbeni razlozi i navodi zbog kojih tuženi pobija prvostepenu presudu, sve činjenice i okolnosti obzirom na odredbe gore pomenutih materijalnih propisa po kojima se postavljeni tužbeni zahtjev u korelaciji sa prigovorima tuženog raspravlja i prosuđuje su potpuno i pravilno utvrđene, nisu povrijeđena pravila od kojih ovisi osnovanost tužbenog zahtjeva, pošto je prvostepena presuda pravilna sa stanovišta primjene materijalnog prava (uključujući i supsidijarnu primjenu općih načela odgovornosti za štetu, propisanih Zakonom o obligacionim odnosima, pošto je radni odnos konstituiran kao ugovorni odnos i ispunjenje prava i obveza predstavlja suštinu radnog odnosa), a nisu počinjene ni žalbom ukazane povrede parničnog postupka, te kako obrazloženje prvostepene presude sadrži odgovor na sve tuženikove prigovore, valjalo je žalbu tuženog kao neosnovanu odbiti i prvostepenu presudu potvrditi na osnovu odredbe člana 346. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Maida Kovačević